

Stille trom

Mag ik vertrekken met stille trom
zonder poespas of poeha,
gedoe noch pardon?

Ik ben hier-maar waar is hier?
Een schemerplek, een niemandsland
waar de klokken geen uren slaan
maar eeuwigheden tiktakken
zonder begin, zonder eind.

Koffers, onzichtbaar,
gepakt in schimmen vol verleden
dat in de hoeken fluistert.

Hoe zwaar weegt een leegte?
Meer dan iets? Of minder?

Er is lawaai in de stilte,
echo's van stemmen die zwijgen.
Er is zoveel te weinig teveel
en teveel van niets.

Adem ik?
Adem ik nog?
Of is dit slechts de wind
die langs mijn longen zwerft,
geen zuurstof,
alleen lucht,
lucht
die door mij weer
wordt uit gekucht.

De dagen,
witte muren van tijd.
Nachten,
dieper dan zwart,
fluisteren beloftes zonder belofte.
Waarheen?
Waaruit?
Waarvan?

Ik verlang naar de afwezigheid van verlangen.
Een uitgewist spoor,
een vage echo van een vage gedachte
op een vergeelde ansichtkaart
zonder afzender.

De wereld?
Een theaterstuk.
Vol lege maskers, holle gezichten,
oogkassen zonder ogen.
Applaus voor niets, afgang in slow motion.
Mag ik verdwijnen
zoals mist oplost in de ochtend,
zoals schaduwen breken in zonlicht,
zoals woorden vervliegen
nog voor ze gesproken zijn?

Zonder melodrama, zonder scènes,
zonder de tragiek van een traan
die de wangen nooit bereikt.

Gewoon-weg,
weg van hier,
weg van mij,
weg van het weggaan zelf.

Want blijven
is slechts langzaam vergaan
in een wereld die krimpt
met elke ademhaling.